A°. 1840.

DONDERDAG,

N°. 79.

1 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Onafgehaalde Brieven over de maand SEPTEMBER.

Charles Crocker.	Kapt. H.K. Sietzema.
De Conige Rafen.	» Jurgens.
Willem Dijkman.	» G. R. Glim.
M. Kerster.	
Mej. Sablika Spencer.	MARTINIQUE:
Evert Soesman.	D. B. Voorman.
Mev. C. Schmidt.	
F. W. Hk. de Valk.	DEMERARY:
Francina de Wiel.	Lieban.
	M. J. Retemeijer.
KOOPVAARDIJ:	P. Verwoerdt.
Kapt. Zaal.	
» G Medevoort.	BERBICE:
» Smit.	P. ter Beehorst.
» L. Wilschut.	van Rossum.
	Wente.

Paramaribo, den 30 September 1840.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

De Administrateur van Financien, zal op *VRIJDAG* den 16 October aanstaande, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, des morgens ten *negen* ure, doen verkoopen:

Eene partij *INLANDSCHE BALKEN*, als: BOLLETRIE, GROENHART, MANBARKLAK, PETO enz., ter lengte van 20 à 50 voeten en ter dikte van 7 à 14 duimen Rijnlandsche maat, liggende aan de *Waterkant* bij het *GOUVERNEMENTS-PLEIN*; volgens de lijst, welke daarvan bij voornoemde Vendumeester, en ten Kantore der Financiele Administratie voor de gegadigden ter inzage ligt.

Paramaribo, den 29 September 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(33851) Op Vrijdag den 2den dezer, des namiddags om 4 uur, publieke verkooping der PLANTAADJES *L'EMBARRAS EN VENLO* en *ANNA MARIA*, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Paramaribo, den 1 October 1840.

J. L. V. KARSSEBOOM qq.
Hs. KLINT qq.

Worden te Huur gevraagd:

Acht MANNEGERS (geen DELVERS), om op eenen RIJSTGROND, nabij de Stad te werken. — Adres ter dezer Drukkerij. (33875)

(32103) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren, verkoopen:

BAKKELIAUW, *halve* VATEN BLOM, en andere PROVISIEN, STUKGOEDEREN en PLANKEN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 28sten September, de Engelsche Sloep Pembroke, Kapt. Wm. Payne, naar Demerary.

Den 29sten, het Schip Equator, Kapt. J. G. Kunst, naar Rotterdam; lading: 80 vaten Suiker, 3 balen schoone Katoen en 50 puncheons Rum.

EMMA.

I.

Bijna elke dag getuigde van Norman's innige liefde voor zijne zuster Emma, met welke alle zijne gevoelens, denkbeelden en daden in het naauwste verband stonden. In hare vroege jeugd was Emma van een zeer zwak gestel; door gestadige ongesteldheid genoodzaakt hare kamer te houden, kende zij de wereld in geenen deele, en eene denkbeeldige volmaaktheid verving bij haar de treurige en koude wezenlijkheid. Doch haar ligchaam, door zeebaden eenigzins gesterkt, veroorloofde haar later uit den engen kring te treden, waarin zij tot dus verre beperkt geweest was, en van toen af drong een talrijke stoet aanbidders om een meisje, met schoonheid, vernuft en rijkdom begaafd. Allen echter werden door eenen jongen edelman, die het treffend evenbeeld van den man naar de wereld was, in de schaduw gesteld, het was hem gemakkelijk alle vormen aan te nemen, het gevoel te huichelen, en deze of gene of geene grondbeginselen voor te staan, naar mate zijne belangen of hartstogten dit vereischten. Tot dus verre was zijn eenige zorg, het eenig doel van zijn leven geweest het hart der vrouwen te veroveren; en met snoode ligtzinnigheid spande hij de helsche strikken, waarin zijne ongelukkige slagtoffers vielen. Glimlagchend behaalde hij de eene zege na de andere, zich weinig bekommerende over de tranen, waarvan hij de oorzaak was. Op eens echter scheen eene diepe treurigheid zijne borst te grieven, hij scheen, van het opregtste berouw doordrongen, het besluit te hebben genomen eene geheel andere levenswijs te volgen, en, zoo veel mogelijk, zijne vroegere dwaasheden te doen vergeten. Van toen af zag men den baron D. zeer zelden in groote gezelschappen en openbare vereenigingsplaatsen, maar daarentegen zeer dikwijls in den kleinen kring waar het hem mogelijk was de schoone Emma te zien, en haar met bescheidenheid zijne bewondering uit te drukken.

Weldra verwijderden zich allen, die op de hand van het bekoorlijk en vermogend meisje aanspraak maakten, omdat men er niet langer aan kon twijfelen, of de hand der liefde was tusschen haar en den baron D. aangeknoopt. Norman bemerkte zulks alras; zoodra hij zich van de waarheid overtuigd had, sprak hij zonder omwegen hierover met zijne zuster, verklaarde, dat de aanblik van den baron hem eene onwillekeurige huivering aanjoeg, dat hij in dezen geen vertrouwen kon stellen, en vreesde, dat die verbindtenis ongelukkig zou zijn. Zijne zuster sprak hem tegen met eene hevigheid, welke hij nimmer in haar gekend had; en bemerkende, dat hij tegen eenen hartstogt, door een zwak en gevoelig zenuwgestel nog vermeerderd, niet kon strijden, bewaarde Norman het stilzwijgen.

Kort hierna deed de baron plegtig aanzoek om Emma's hand, hetwelk door hare ijdele ouders, door zijnen rang verblind, met vreugde werd toegestaan. Veel minder aangenaam was deze voorslag aan Norman die, toen zijn aanstaande zwager met oogenschijnlijke hartelijkheid om zijne vriendschap vroeg, hem op koelen toon antwoordde, dat, zoo hij zijne zuster gelukkig maakte, zijne innigste vriendschap den baron ten deel zou vallen; maar dat, zoo het tegenovergestelde plaats had, eene vreeselijke wraak hem zou treffen.

Na verloop van eenigen tijd verklaarde Emma's bruidegom, met droefheid op het gelaat, dat zijne zaken eene reis naar zijne geboorteplaats onvermijdelijk maakten en dat hij daarenboven eene rijke tante, van welke hij erven moest, van zijn geluk wilde onderrigten, en om hare zege bidden, waarna hij met den meesten spoed in de armen zijner geliefde bruid zou terugkeeren.

Emma werd dermate door deze scheiding aangedaan, dat zij hare kamer niet kon verlaten, alleen konden de brieven van den baron, welke elkander geregeld elken postdag opvolgden en de opregtste, innigste liefde ademden, haar eenigzins opbeuren.

Norman bevond zich toen in *Zwitserland*, en zoude eerstdaags dit land verlaten, om zich naar *Italie* te begeven: toen hij een brief ontving, welke hem terstond deed besluiten huiswaarts te keeren. Een zwaar onheil vermoedende, gunde hij zich bijkans geene rust op de terugreis, bij zijn aankomen zag hij reeds aan de tranen der bedienden, dat zijne ongunstig voorgevoel hem niet misleid had, en hij verloor bijna alle bewustheid, toen hij zijne ouders aan het sterfbed zijner dierbare zuster vond, welke, even te voren, in hunne armen den geest had gegeven. Toen hij eenigzins bedaarder geworden, naar de oorzaak van haren dood vroeg; vernam hij het volgende, dat zijn hart met gramschap en smart vervulde.

De afwezigheid van den baron had veel langer geduurd, dan hij te voren verzekerd had; maar dewijl zijne brieven steeds even geregeld aankwamen, en bij voortduring betuigingen der warmste liefde bevatteden, werd hij door niemand gewantrouw.

De post had, als naar gewoonte, een brief voor Emma medegebragt, dien hare moeder haar overhandigde; en zich daarop verwijderde, wel wetende, dat Emma gaarne alleen en ongestoord de dierbare

bladzijden las. Eenigen tijd hierna kwam zij terug, door moederlijke belangstelling genoopt, om naar den inhoud van den brief te vernemen, doch zij trad met schrik achteruit, toen zij Emma, doodsbleek, en door een zenuwtoeval aangetast, op de sofa zag liggen. Naast haar op den grond lag de noodlottige brief, en naauwelijks had de moeder dien doorloopen, of zij begreep, welk eenen schok hare dochter had ondergaan. De inhoud was als volgt:

»*Dierbare Emma!*

»Zoodra ik mij in den schoot mijner familie bevond, trachtte ik hare toestemming tot onze verbindtenis te verwerven, maar welke redenen ik ook aanwendde om mijne wenschen te verwezenlijken, werd mijn voorstel, als strijdig met mijnen rang, van de hand gewezen. Alhoewel ik met een gebroken hart gevoel, dat uw verlies voor mij onherstelbaar is, moet ik echter naar de stem der harde rede luisteren, en haar dit smartelijk offer wijden. Indien ik alle de raadgevingen mijner familie wilde trotseren, en mijnen rang uit het oog verliezende, alleen de neiging mijn's harten volgen, zouden mij de vloek mijner nabestaanden en de rampen der armoede treffen. De oorlog en de andere noodlottige gebeurtenissen hebben mijne bezittingen, gedurende de administratie mijner voogden, dermate met schulden bezwaard, dat de inkomsten daarvan naauwelijks toereikend zijn om de renten te dekken: weshalve ik geheel van mijne rijke bloedverwanten afhankelijk ben, welke mij alle ondersteuning zouden weigeren, indien ik eene in hunne oogen ongelijke verbindtenis aanging. Gij, waarde Emma, bezit wel een, voor het burgerlijk leven gerekend, niet onbeduidend vermogen; maar het is niet toereikend om den staat, welken mijn naam vordert, te voeren. Ik ben niet aan ontberingen gewoon, en zoude evenmin kunnen verdragen, dat mijne gemalin zich die moest getroosten; en indien de nood mij hiertoe dwong, zoude in mij eene neêrslagtigheid ontstaan, welke het geluk van onzen echt zou vergiftigen.

»Deze zijn de redenen, welke mij noodzaken eene verbindtenis te verbreken, die ik als het hoogste geluk mijn's levens beschouwde, en eene andere aan te gaan, waarin ik dat geluk aan rang en dringende noodzakelijkheid opoffer."

Emma's toestand verergerde van dag tot dag; niet alleen scheen zij onverschillig voor den dood, maar zelfs zag zij met blijdschap haar einde naderen, en een paar uren vóór de aankomst van haren broeder werden hare oogen voor eeuwig gesloten.

II.

Nadat Norman zich een weinig van dezen slag hersteld had, maakte hij de noodige toebereidselen om zich op reis te begeven, ten einde den verachtelijken moordenaar zijner dierbare zuster te straffen. Thans had eene ijskoude kalmte zijne vorige onstuimige drift vervangen; zijne oogen bleven droog, want zulk eene smart vindt eindelijk geene tranen, geene verligting meer; en het diep bedrukte hart gevoelt des te meer den scherpen angel van het grenzenloos verdriet in zijn binnenste doordringen.

De baron verbleekte, toen hij Norman zag binnenkomen, en scheen bij het vernemen van Emma's droevige uiteinde van smart overstelpt. Doch zijn tegenstander viel hem in de rede, zeggende: »Bespaar u al die uitroepingen; ik heb wel beter comedie zien spelen." Toen stamelde de edelman iets, omtrent de magt der bloedverwantschap, waaraan men zich soms met een gebroken hart moet onderwerpen. Norman antwoordde met eene bittere scherts: »Ik stem u dit ten volle toe, want deze magt is zoo groot, dat zij den dood van een van ons beiden gebiedend vordert en onvermijdelijk maakt; en het doel mijner reis is om de uitspraak van het noodlot te vervullen."

De baron poogde zich op nieuw te regtvaardigen, doch Norman zeide: »Ik wil niets hooren, een van ons beiden moet sneven in het gevecht." De baron verzocht om een verwijl van vier en twintig uren, hetwelk hem werd toegestaan, en Norman voegde hem nog toe: »Tot dus verre haatte ik u als eenen booswicht; gedraag u niet zoodanig, dat ik u ook als eenen lafaard verachtte!"

Toen begaf zich Norman naar den oudsten vertegenwoordiger der familie van den baron. Met verbittering gevoelende, dat ook deze het ongeluk zijner zuster ten deele had veroorzaakt, trad hij somber naar hem toe; maar werd spoedig ontwapend, toen hij het opregt, eerlijk, en met likteekens overdekt gelaat van den oude krijgsman zag. Hij noemde hem zijnen naam, welke hem geheel onbekend toescheen, en deelde hem het verraderlijk gedrag van den baron mede, zijne rede aldus besluitende:

»Mijnheer de overste, gij hebt de eer van uwen naam zoo hoog gewaardeerd, dat de onteering en ondergang van een burgermeisje u onbeduidend toescheenen. Maar dit schitterend huwelijk, hetwelk den dood mijner zuster heeft veroorzaakt, zal welligt niet tot stand komen, en zoo uw neef den strijd met mij ontduikt, zal ik alle middelen aanwenden om hem in het openbaar als eenen eerlooze te brandmerken."

De overste had, terwijl Norman sprak, de hevigste ontroering aan den dag gelegd. Eindelijk riep hij vol verontwaardiging uit:

»Mijnheer, schoon ik onschuldig oorzaak ben van den dood uwer ongelukkige zuster, ben ik een eerlijk man. Mijn neef is een onverlaat, en zoo hij tegen u niet optreedt, zal ik zelf zijne schande openbaren. Naakt en zonder eer komt de mensch op de wereld, zij is geen erfelijk goed, hij moet haar zelf verkrijgen, en een enkel lid van eene familie kan haar niet vooral de overige bezitten of derven. De mijne heb ik mij in twintig veldslagen verworven, en door een leven, waarin ik zoo veel goeds mogelijk deed behouden: zoodat een ellendige, die mijnen naam draagt, mij door zijne schande geenzins van dit wettig eigendom kan berooven."

Norman vernam daarop, dat de baron wegens zijne ligtzinnigheid en zware verkwistingen, bij zijne familie zeer in minachting stond: zijn vermogen was geheel te gronde gerigt, en hij had zijnen onderstand alleen aan zijnen edelmoedigen oom te danken, welke nog meer voor hem doen wilde, indien hij eene geregelder levenswijs wilde aannemen. Het plan van den overste was hem met een schatrijk meisje in den echt te doen treden, die tegelijk eene genoegzame veêrkracht van geest en karakter bezat om hem te leiden. De oom deelde dit ontwerp aan den baron mede, welke hierin groote pracht en rijkdom ziende dan hij van een huwelijk met Emma kon verwachten, zich bereid verklaarde om deze verbindtenis aan te gaan, en alzoo zijne trouw verraderlijk schond. De overste besloot met de volgende woorden: »Ik zal terstond als voogd van den baron deze verbindtenis verbreken, en niet behulpzaam zijn om een braaf meisje te misleiden. Het tweegevecht *moet* plaats hebben: zoo mijn neef sneuvelt, zal ik mij over de zege der goede zaak verheugen, doch indien gij valt, dan zal ik mij aan de beschikkingen eener hoogere wijsheid onderwerpen, welke ik niet kan doorgronden; maar in dit geval zal de overwinnaar nimmer weder mijnen drempel betreden."

Was de baron in den beginne bevreesd zich met eenen vijand te meten, die moord en vernieling ademde, zoo bleef hem thans geen ander middel over, om den schijn der eer te behouden, dan om het gevecht aan te nemen.

De beide vijanden waren met hunne getuigen op het terrein gekomen, de baron deed nog eene poging tot verzoening, welke door Norman met verontwaardiging werd afgeslagen. Eene diepe stilte heerschte; Norman was ernstig en bedaard; de baron wilde eene onverschillig houding aannemen, dat hem slecht gelukte; de overste wierp sombere blikken op de getuigen, die den afstand afmaten, en op den chirurgijn, die zijne instrumenten te voorschijn haalde. Alles was gereed, en Norman nam zijne plaats in: maar de baron draalde nog, en zeide tot hem: »Kan mijne verklaring, dat ik de verbindtenis met uwe zuster, alleen tot ons beider heil heb opgegeven, u dan niet bevredigen?"

Neen, ik vorder wraak voor mijne vermoorde zuster, en genoegdoening voor de vlek, die gij op mijne familie hebt geworpen."

Langzaam, met op elkander gevestigde oogen, traden zij elkander tegemoet, Norman steeds bedaard, de baron weifelend en met zigtbaren angst. Toen elk van beiden vijf stappen had gedaan, viel het schot van den baron, en het bloed stroomde uit Norman's borst; de overste verbleekte, het gelaat van den baron ademde eene helsche vreugde. Doch Norman deed nog eenen stap, vuurde, en zijn vijand stortte levenloos ter aarde.

Norman's wond was zwaar, doch, naar de uitspraak van den chirurgijn, niet gevaarlijk. De oude krijgsman hierover verblijd, zeide tot den gekwetste: »God is regtvaardig, de goede zaak heeft gezegevierd, en wie u zal willen vervolgen zal met mij te doen hebben. Ik ook heb eene beminde dochter door de helsche verleiding van eene booswicht verloren; en ongelukkiger dan gij, werd het mij nimmer vergund daarover wraak te nemen.

ADVERSARIA.

Een vreemdeling, met eenen beroemden geleerde wenschende kennis te maken, had de vrijpostigheid, zonder zich behoorlijk te laten aandienen, tot hem door te dringen. De geleerde, wien verstandelooze menschen niet zelden op deze wijze kwamen vervelen, antwoordde niet, maar draaide zich eenige malen in het rond, als om zich van alle kanten te laten bezigtigen. De vreemdeling greep dadelijk in zijnen zak, en vroeg: »*Hoeveel betaalt hier de persoon?*" Beiden werden daarop goede vrienden.

Gedrukt bij de Erven J. Brink.